

kunstneriske område, under forudsætning af at en sådan frembringelse kan betegnes som et værk. Heri lægges et krav om en vis nyhed og selvstændighed.

Det kan derimod ikke forlanges, at frembringelsen skal besidde nogen særlig høj grad af litterær eller kunstnerisk kvalitet, ligesom der heller ikke kan stilles noget krav til værkets omfang eller med hensyn til det formål, det skal tjene. Beskyttelsen tilkommer således også litterære eller kunstneriske værker, der helt eller delvis tjener rent praktiske formål. Også videnskabelige værker omfattes naturligvis af beskyttelsen som fremtrædende i litterær form.

Et litterært eller kunstnerisk værk kan i den ydre verden give sig til kende på mange forskellige måder, og beskyttelsen omfatter værket i alle de skikkelser, det kan antage uden at tabe sin identitet. I § 1 er der som en eksemplifikation anført et antal af de mest typiske og oftest forekommende former, hvorunder et værk kan fremtræde, nemlig som skønlitterær eller beskrivende fremstilling, udtrykt i skrift eller tale, som musikværk, sceneværk, filmværk eller som værk af billedkunst, bygningskunst eller brugskunst.

Om de enkelte hovedformer af værker, specielt dem, der er særskilt nævnt i bestemmelsen, skal følgende bemærkninger gøres:

Skønlitterære og beskrivende fremstillinger. Loven beskytter alle værker, som er udtrykt ved sprogets hjælp. Som ovenfor bemærket er det ligegyldigt, om det drejer sig om skønlitteratur eller faglitteratur, og det spiller heller ingen rolle, om værket over for omverdenen er givet til kende i skriftlig eller blot i mundtlig form. Der er her fuld overensstemmelse med den nugældende retstilstand, se lov 1933 § 1.

Musikværker. Loven beskytter alle kompositioner, uanset om disse foreligger skriftligt nedfældet i nodeform eller på anden måde fikseret, eller om de — undtagelsesvis — blot er bragt til omverdenens kundskab ved en umiddelbar udførelse (f. eks. improvisation). Også på dette punkt er der fuld overensstemmelse med den nugældende lovgivning, se lov 1933 § 2 b.

Sceneværker. De dramatiske værker (skuespil o. l.) og de dramatisk-musikalske værker, hvor musik kombineres med ord, f. eks. operaer, operetter, revuer o. l., er ikke direkte nævnt i lov 1933 §§ 1 og 2, der angiver kredsen af beskyttede værker. At det dog har været lovens mening, at også disse skulle nyde beskyttelse, ses bl. a. af dens §§ 7 og 10, hvor disse værker nævnes i specielle forbindelser, og er i øvrigt fast praksis i Danmark ligesom i de øv-

rige nordiske lande. Derimod er visse specielle former for sceneværker udtrykkelig nævnt i lov 1933 § 2, nemlig „balletter, pantomimer og andre værker i den stumme kunsts form“. I nærværende lovudkast er anvendt det samlende udtryk „sceneværk“, og der er hermed tænkt på alle former for værker, der er bestemt til fremførelse på en scene samt på værker som skuespil, radiooperaer o. lign., bestemt til fremførelse i radio eller fjernsyn.

Når sceneværker er skriftligt fikserede, må de, for så vidt angår denne fremtrædelsesform, betragtes som litterære eller litterært-musikalske værker.

Filmværker. At der tilkommer filmværker som sådanne en selvstændig ophavsretlig beskyttelse, er fastslået i såvel den norske som den finske og svenske nugældende lov, der alle taler om beskyttelse for „kinematografiske værker“. En tilsvarende beskyttelse må også den nugældende danske lov (lov 1933) antages at give, selv om det er knapt så klart udtrykt som i de øvrige nordiske landes love (§ 2 a. taler om „værker i den stumme kunsts form“, jfr. også § 17, 2. stk.). I øvrigt kræver Bernerkonventionen en beskyttelse for filmværkerne, idet det i art. 14, 2. stk. i konventionen af 1928 udtales, at de kinematografiske frembringelser nyder beskyttelse som litterære og kunstneriske værker, når frembringeren har givet værket en original karakter. Hvis dette ikke er tilfældet, beskyttes de som fotografiske arbejder. Også efter konventionen af 1948 beskyttes den kinematografiske frembringelse som et originalt værk.

Efter lovforslagets § 1 er alle film ophavsretligt beskyttede, såfremt de kan betragtes som resultater af en selvstændig kunstnerisk skabende indsats. Dette vil normalt være tilfældet, når det drejer sig om almindelige kunstneriske spillefilm, men også rent beskrivende film, herunder kortfilm, vil kunne opfylde dette krav. Uden for beskyttelsen i henhold til nærværende lovforslag falder derimod sådanne film, der alene registrerer et handlingsforløb som f. eks. reportagefilm, „ugejournaler“ etc. Disse film er beskyttede i henhold til den særlige lovgivning om fotografiske billeder.

Filmværker må med hensyn til den i lovforslaget anvendte terminologi opfattes som en særlig gruppe inden for de kunstneriske værker.

Billedkunst. Som eksempler på værker af billedkunst kan anføres objekter som de i den nugældende norske lovs § 2 udtrykkelig nævnte: malerier, tegninger, raderinger, litografier, træsnit og lignende værker og skulptur af enhver art. Men selvfølgelig er denne opregning ikke udtømmende, og lovens princip er, som det også direkte udtales i lovtæksten, tværtimod det, at den beskytter